अर्ज्जुनं वासुदेवञ्च पुनः पुनरताडयत् । तस्यार्ज्जुनः क्षुरप्राभ्यां सगदावुद्यतौ भुजौ । २४०५
चिच्छेदेन्द्रध्वजाकारौ शिरश्चान्येन पत्रिणा । स पपात हतो राजन् वसुधामनुनादयन् ।
इन्द्रध्वज इवोत्सृष्टो यन्त्रनिर्म्मुक्तबन्धनः । रथानीकावगाढश्च वारणाश्वशतैर्वृतः ।
अदृश्यत तदा पार्थो घनैः सूर्य्य इवावृतः ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि अम्बष्ठवधे त्रिनवतोऽध्यायः ॥ ९३ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततः प्रविष्टे कौन्तेये सिन्धुराजजिघांसया । द्रोणानीकं विनिर्भिद्य भोजानीकञ्च दुस्तरं ।
काम्बोजस्य च दायादे हते राजन् सुदक्षिणे । श्रुतायुधे च विक्रान्ते निहते सव्यसाचिना । २४१०
विप्रद्रुतेष्वनीकेषु विध्वस्तेषु समन्ततः । प्रभग्नं स्वबलं दृष्ट्वा पुत्रस्ते द्रोणमभ्ययात् ।
त्वरन्नेकरथेनैव समेत्य द्रोणमब्रवीत् । गतः स पुरुषव्याघ्रः प्रमथ्येमां महाचमूं ।
अथ बुद्ध्या समीक्षस्व किन्तु कार्य्यमनन्तरं । अर्ज्जुनस्य विघाताय दारुणेऽस्मिन् जनक्षये ।
यथा स पुरुषव्याघ्रो न हन्येत जयद्रथं । तथा विधत्स्व भद्रं ते त्वं हि नः परमा गतिः ।
असौ धनञ्जयाग्निर्हि कोपमारुतचोदितः । सेनाकक्षं दहति मे वह्निः कक्षमिवोत्थितः । २४१५
अतिक्रान्ते हि कौन्तेये भित्त्वा सैन्यं परन्तप । जयद्रथस्य गोप्तारः संशयं परमं गताः ।
स्थिरा बुद्धिर्नरेन्द्राणां आसीद्ब्रह्मविदाम्वर । नातिक्रमिष्यति द्रोणं जातु जीवन् धनञ्जयः ।
योऽसौ पार्थो व्यतिक्रान्तो मिषतस्ते महाद्युते । सर्व्वं ह्यद्यातुरं मन्ये नैतदस्ति बलं मम ।
जानामि त्वां महाभाग पाण्डवानां हिते रतं । तथा मुह्यामि च ब्रह्मन् कार्य्यवर्त्तां विचिन्तयन् ।
यथाशक्ति च ते ब्रह्मन् वर्त्तये वृत्तिमुत्तमां । प्रीणामि च यथाशक्ति तच्च त्वं नावबुध्यसे । २४२०
अस्मान्न त्वं सदा भक्तानिच्छस्यमितविक्रम । पाण्डवान् सततं प्रीणास्यस्माकं विप्रिये रतान् ।
अस्मानेवोपजीवंस्त्वमस्माकं विप्रिये रतः । नह्यहं त्वां विजानामि मधुदिग्धमिव क्षुरं ।
नादास्यच्चेद्वरं मह्यं भवान् पाण्डवनिग्रहे । नाव्रारयिष्यं गच्छन्तमहं सिन्धुपतिं रहान् ।
मया त्वाशंसमानेन त्वत्तस्त्राणमबुद्धिना । आश्वासितः सिन्धुपतिर्मोहाद्दत्तश्च मृत्यवे ।
यमदंष्ट्रान्तरंप्राप्तो मुच्येतापि हि मानवः । नार्ज्जुनस्य वशं प्राप्तो मुच्येताजौ जयद्रथः । २४२५
स तथा कुरु शोणाश्व यथा मुच्येत सैन्धवः । मम चार्त्तप्रलापानां माक्रुधः पाहि सैन्धवं ।
॥ द्रोण उवाच ॥ नाभ्यसूयामि ते वाक्यमश्वत्थाम्नाऽसि मे समः । सत्यं तु ते प्रवक्ष्यामि तच्छ्रुषस्व विशाम्पते ।
सारथिप्रवरः कृष्णः शीघ्राश्चास्य हयोत्तमाः । अल्पञ्च विवरं कृत्वा ढर्ष्णं याति धनञ्जयः ।
किन्न पश्यसि बाणौघान् क्रोशमात्रे किरीटिनः । पश्चाद्रथस्य पतितान् छिन्नान् शीघ्रं हि गच्छतः ।
न चाहं शीघ्रयानेऽद्य समर्थो वयसान्वितः । सेनामुखे च पार्थानामेतद्बलमुपस्थितं । २४३०
युधिष्ठिरश्च मे ग्राह्यो मिषतां सर्व्वधन्विनां । एवं मया प्रतिज्ञातं चक्रमध्ये महाभुज ।
धनञ्जयेन चोत्सृष्टो वर्त्तते प्रमुखे नृप । तस्माद्व्यूहमुखं हित्वा नाहं योत्स्यामि फाल्गुनं ।
तुल्याभिजनकर्म्माणं शत्रुमेकं सहायवान् । गत्वा योधय माभैस्त्वं त्वं ह्यस्य जगतः पतिः ।